

פגיונא דאדם, דעביד ליה פרצוף ולבתר זנב,
דהאי אדם רע אתקרי, ודא פגיונא דדא, דא
אדם דאתנטיל מאילנא דחיי, ודא אדם
דאתנטיל מאילנא דמותא.

רבתר דיפלאח חץ כבדו, זרע יורה פחץ לגבי
כלה, יו"ד זרע דאתמשף מיניה ודא
ז', ואתמר בה (שמואל א ב כ) לשלח לי למטרה,
ודא בת עין, בית קבול לזרע דאיהו ז' ודאי,
מאי מטרה, דא ירח בן יומו, סיהרא קדישא,
מטרה איהי ודאי לבת עין, נקודה זעירא
מלגיו, לגבה הוה שלח חצים ברחימו דעינין,
מטרה ודאי שכינתא, דאיהי אגינת על ישראל
מחויא בישא סמא"ל.

ולמאן (דף ע"א) דאיהי אגינת עליה, אתמר
ביה (תהלים צא ה) לא תירא מפחד לילה
מחץ יעוף יומם, באברתו יסוף לך, דא אבר
מן החי, צדיק, ותחת כנפיו תחסה, אינון
ה"ה, דאת ז' איהו אברתו כלול י"ו, גופא
דיליה ו', רישא דיליה י', גדפוי ה"ה, ובגין
דא ותחת כנפיו תחסה צנה וסוחרה אמתו,
צנה וסוחרה שכינתא עלאה ותתאה, אמתו
דא עמודא דאמצעיתא, רישא דיליה חכמה
עלאה, צדיק איהו בצלמו כדמותו, זפאה איהו
מאן דנטיר ברית מילה, ואורייתא דאיהו
עמודא דאמצעיתא, דתרוייהו מגינין עליה,
חד בעלמא דא, וחד בעלמא דאתי.

תקונא ארביסר

בראשית, עלה אתמר (שמות כג יט) ראשית
בפורי אדמתך תביא בית יי'
אלהיך, לא תבשל גדי בחלב אמו, תא חזי
חכמה עלאה עלה אתמר (שם יג כ) קדש לי כל
בכר, דכל בפורים על שמה אתקריאו,
ושכינתא מתמן אתקריאת בכורה, חכמה ודאי

שאדם שעשה לו פרצוף ואחר
כך זנב, שהאדם הזה נקרא רע,
וזה כמו זה, זה אדם הראשון
שנטל מעץ החיים, וזה אדם
שנטל מעץ המות.

אחר שיפלאח חץ כבדו, זרע יורה
פחץ לגבי כלה, יו"ד זרע
שנמשף ממנו, וזה ז', ונאמר בה
לשלח לי למטרה, וזו בת עין,
בית קבול לזרע שהוא ז' ודאי.
מה זה מטרה? זה ירח בן
יומו, הלכנה הקדושה, מטרה
היא ודאי לבת עין, נקודה קטנה
מבפנים, אליה הוא שולח חצים
באהבת העינים, מטרה ודאי
השכינה, שהיא מגנה על ישראל
מהנחש הרע סמא"ל.

ולמאן שהיא מגנה עליו, נאמר בו
לא תירא מפחד לילה מחץ יעוף
יומם, באברתו יסוף לך, זה אבר
מן החי, צדיק, ותחת כנפיו
תחסה, הם ה"ה, שאות ז' היא
אברתו כלול י"ו, הגוף שלו ו',
הראש שלו י', כנפיו ה"ה,
ומשום זה ותחת כנפיו תחסה
צנה וסוחרה אמתו. צנה וסוחרה
שכינה עליונה ותחתונה, אמתו
זה העמוד האמצעי, הראש שלו
חכמה העליונה, הצדיק הוא
בצלמו כדמותו, אשרי הוא מי
ששומר ברית מילה, ותורה,
שהיא העמוד האמצעי,
ששניהם מגנים עליו, אחד
בעולם הזה ואחד בעולם הבא.

תקון ארבעה עשר

בראשית, עליה נאמר ראשית
בפורי אדמתך תביא בית יהו"ה
אלהיך, לא תבשל גדי בחלב
אמו. בא וראה, החכמה
העליונה, עליה נאמר קדש לי
כל בכר, שכל הפורים נקראו
על שמה, והשכינה נקראת משם
בכורה, חכמה ודאי, עליה נאמר

עֲלֵה אַתְּמַר (יחזקאל מד ל) רֵאשִׁית כָּל בְּפוּרֵי כָל, וּבָרָא בּוּכְרָא דִילָהּ קְדָמָאָה דְכֻלָּא דָא ו' עֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא.

ראשית כל בפורי כל, ובנה בכורה הראשון של הכל, זהו ו' העמוד האמצעי.

בְּבוּרֵי אַדְמַתְךָ תְּרִי סְמִכֵי קְשׁוּט, מֵאִי אַדְמַתְךָ שְׂכִינְתָא תַּתְּאָה, וְאֲנוּן כָּל בְּפוּרֵי כָל מְסֻטְרָא דְצַדִּיק דְאִיהוּ כָל, וְשְׂכִינְתָא אִיהִי אֲרַעָא דְבִיהַּ גְּדֻלִין וְצִמְחִין אֲלָנִין, דְעֵלָה אַתְּמַר (ירמיהו כג ה) צִמַח צַדִּיק, דְאִיהוּ עֵץ פְּרִי, אִילָנָא רַבָּא וְתַקִּיף עֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא, עֲשֻׁבִין וְדִשְׁאִין דְאִינוּן תְּלַמִּידֵי חֻכְמִים מִתְּמַן צִמְחִין בְּגֻן, בְּגִין דְאִיהִי אֲוִרִיתָא דְבַעַל פְּהַּ.

בבורי אדמתך, שני עמודי אמת. מה זה אדמתך? שכינה תחתונה, והם כל בפורי כל מצד צדיק שהוא כל, והשכינה היא ארץ שבה גדלים וצומחים אילנות, שעליה נאמר צמח צדיק, שהוא עץ פרי, אילן גדול וחקק, העמוד האמצעי, עשבים ודשאים שהם תלמידי חכמים, משם צומחים בגן, משום שהיא תורה שבעל פה.

וּמֵאֵן אֲשַׁקִּי וְרִי (נ"א ורבי) בָּהּ אֲלָנִין וְעֲשֻׁבִין וְדִשְׁאִין, מְעִין גְּנִים, דְאִיהִי חֻכְמָה רֵאשִׁית כָּל בְּפוּרֵי כָל, וּמֵאֵן נִפְקָא מְעִינָא דְמֵיָא, מְבִית יי', הָדָא הוּא דְכְּתִיב (ויאל ד יח) וּמְעִין מְבִית יי' יצא, וּבְגִין דָּא (שמות כג יט) רֵאשִׁית בְּפוּרֵי אַדְמַתְךָ תְּבִיא בֵּית יי' אֱלֹהֵיךָ, וְכֵן רֵאשִׁית דְעֲאֲנִי וְאֲמַרִי, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (דברים יח ד) וְרֵאשִׁית גִּזְ צֹאנְךָ תִּתֵּן לוֹ.

ומי משקה ומרחה (ומגדל) בה אילנות ועשבים ודשאים? מעין גנים, שהיא חכמה, ראשית כל בפורי כל, ומאין יוצא מעין המים? מבית יהו"ה. זהו שפתוב ומעין מבית יהו"ה יצא, ומשום זה ראשית בפורי אדמתך תביא בית יהו"ה אלהיך, וכן ראשית הצאן והכפשים. זהו שפתוב וראשית גז צאנך תתן לו.

וּסְמוּךְ לִיהַּ לְרֵאשִׁית בְּפוּרֵי אַדְמַתְךָ וְכוּ', לֹא תִבְשַׁל גְּדֵי בְּחֹלֶב אֲמוֹ, מֵאִי הָאִי לְגַבֵּי הָאִי, קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן עַל רַגְלוֹי, פִּתַח בְּקָלָא סָגִיא וְאָמַר, אֱלֹהֵיךָ אֱלֹהֵיךָ נְחִית הֲכָא בְּרִשׁוּתָא דְמֵאֲרָךְ, וְאֲנָהִיר עֵינֵיהוּ דְאֲלִין סְבִין בְּהָאִי מְלָה, דְלֹא יִתּוּן לְמִיכַל בְּשׂוֹר בְּחֹלֶב.

וסמוך לו, לראשית בפורי אדמתך וכו', לא תבשל גדי בחלב אמו. מה זה אל זה? קם רבי שמעון על רגליו, פתח בקול גדול ואמר: אלהי אלהיך, רד לכאן ברשות רבונך והאר את עיני הזקנים הללו בדבר הזה, שלא יבאו לאכל בשר בחלב.

אֲדַהְבֵי הָא אֱלֹהֵיךָ קָא נְחִית וְלֹא אַתְּעַפְב, אָמַר בּוּצִינָא קְדִישָׁא, וְהָא רְזָא דָא וְדָאִי אִיהוּ רְזָא דְלֹא תַחְרוּשׁ בְּשׁוֹר וּבְחֻמּוֹר יַחְדָּיו (דברים כב ו), כִּד בּוּכְרָא דְאִיהוּ יִשְׂרָאֵל עֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא, לֹא אַתְּיִין לִיהַּ לְבֵית יי', חֹלֶב אַתְּעַרְב בְּבִשְׂרָא, וְגַרְמִין לְאַתְעַרְבָא שׁוֹר בְּחֻמּוֹר, וְדָא אִיהוּ פְּלֵאִים מִין דְלֹאֵו בְּמִינֵיהַּ.

בינתים בא אלהיך, ירד ולא התעפב, אמר: מגורה הקדושה, והרי סוד זה ודאי הוא הסוד של לא תחרש בשור ובחמור יחדו, כשבכור שהוא ישראל, העמוד האמצעי, לא מביאים אותו לבית יהו"ה, מתערב חלב עם בשר וגורמים לערב שור בחמור, וזהו פלאים, מין בשאינו מינו.

אמר רבי שמעון, אליהו אליהו, והא שור איהו מסטרא דדכיו, ויחמור מסטרא דמסאבו, דא איהו פלאים טב וביש, אבל חלב איהו מסטרא דדכיו, ובשרא מסטרא דדכיו, אמר ליה ודאי הכי הוא, אבל האי רזא אשתמודע בקרא דא, תוצא הארץ נפש חיה למינה (בראשית א כד), דאף על גב דאינון מסטרא דדכיו, פלהו אינון דכר ונוקבא, ואינון זוגין, ומאן דנטיל ממה דלאו איהו מיניה, ההוא בר דאתרכיב מתרוייהו, עליה אתמר (שמות כג יט) לא תבשל גדי בחלב אמו.

אמר המנורה הקדושה: בודאי כעת הדבר הוא במקומו, וזהו ברור הדבר, וזהו מלאכתך ודמעתך לא תאחר, כמו שנאמר שמה יקדמנו אחר ברחמים, חטא זה שערב אדם טפה בכורה בזווג נדה שפחה גויה זונה, זה גורם שנוטל אחר את בת זוגו, והוא מדה פנגד מדה, ומשום כך ראשית בכורי אדמתך תביא בית יהו"ה אליהיך, ולא תבשל גדי בחלב אמו, שאותו בן הוא ערבוביא שיוצא כלאים, מאשה שאינה מינו, שהיא כנגדו, ומשום זה זכה? עזר, בת זוגו שהיא עזר לו בתורה במצוה ביראה ובאהבה, עזר לו בעולם הזה ובעולם הבא, ואם לא, אחר שאינו מינו היא כנגדו לאבדו משני העולמות, וכל זה גרם לו משום שלא שמר טפה ראשונה לבת זוגו.

ועם כל זה, אם חזר בתשובה, עליו נאמר ושב ורפא לו, ונתן לו בת זוגו, שנאמר בה רפאות תהי לשרף, והיא דמות של התורה, שהיא רפואה והיא חיים. זהו שפתיב עץ חיים היא למחזיקים בה, ואשתו היא

אמר רבי שמעון, אליהו אליהו, והא שור איהו מסטרא דדכיו, ויחמור מסטרא דמסאבו, דא איהו פלאים טב וביש, אבל חלב איהו מסטרא דדכיו, ובשרא מסטרא דדכיו, אמר ליה ודאי הכי הוא, אבל האי רזא אשתמודע בקרא דא, תוצא הארץ נפש חיה למינה (בראשית א כד), דאף על גב דאינון מסטרא דדכיו, פלהו אינון דכר ונוקבא, ואינון זוגין, ומאן דנטיל ממה דלאו איהו מיניה, ההוא בר דאתרכיב מתרוייהו, עליה אתמר (שמות כג יט) לא תבשל גדי בחלב אמו.

אמר בוצינא קדישא בודאי פען איהו מלה בדוכתהא, ודא איהו בריא דמלה, ודא איהו, מלאכתך ודמעתך לא תאחר (שם כב כח), כמה דאתמר שמה יקדמנו אחר ברחמי, חובא דא דערב בר נש טפה בוכרא בזווגא נדה שפחה גויה זונה, דא גרים דנטיל אחר בת זוגיה, ואיהו מדה לקבל מדה, (דף ל ע"ב) ובגין דא ראשית בכורי אדמתך תביא בית יי' אליהיך, לא תבשל גדי בחלב אמו, דההוא בר איהו ערבוביא דנפיק פלאים, מאתתא דלאו מיניה, דאיהי כנגדו, ובגין דא זכה עזר, בת זוגיה דאיהי עזר ליה באורייתא בפקודא בדחילו וברחימו, עזר לו בעלמא דין, ובעלמא דאתי, ואם לאו, אחרא דלאו איהו מיניה, איהי כנגדו, לאובדא ליה מתרין עלמין, וכל דא גרים ליה בגין דלא נטיר טפה קדמאה לבת זוגיה.

ועם כל דא אם חזר בתשובתא, עליה אתמר (ישעיהו ו י) ושב ורפא לו, ויהיב ליה בת זוגיה, דאתמר בה (משלי ג ח) רפאות תהי לשרף, ואיהי דיוקנא דאורייתא, דאיהי אסוותא ואיהי חיים, הדא הוא דכתיב (שם

יען חיים היא למחזיקים בה, ואתתיה איהי בדיוקנהא, הדא הוא דכתיב (קהלת ט) ראה חיים עם אשה אשר אהבת, אורייתא איהי טוב, הדא הוא דכתיב (משלי ד כב) פי לקח טוב נתתי לכם, ואתתיה איהי בדיוקנהא, הדא הוא דכתיב (שם יח ב) מצא אשה מצא טוב, סוף סוף עשר מלין אתמר בהאי, ועשר בהאי, והא אוקמוה חבריא.

תקונא חמיסר

בראשית דא ישראל, הדא הוא דכתיב (ירמיה ב ג) קדש ישראל ליי'. ראשית תבואתה, ראשית בלא ערבוביא אחרא, ובגין דאיהו קדש, לא הוה ליה הרפכה ממיןא אחרא, ובגין דאיהו קדש, לית ליה הרפכה דצריך ביה נטירו לגבי בת זוגיה דאיהי ה', ובגין דא ראשית תבואת ה', לית ביה פגמו, הדא הוא דכתיב (בראשית כה כז) ויעקב איש תם, לית ביה פסולת, (צריך למהוי נטיר) איבא דא למלפא אתחזי, ובגין דא (ירמיהו ב ג) כל אוכליו יאשמו רעה תבא אליהם נאם יי'.

דדא איהו יען החיים, דאיבא דיליה סם חיים בת זוגיה, נטירא ליה בעלמא דין ובעלמא דאתי, עלה אתמר (בראשית ג כב) ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם, גם לרבות בת זוגו, סם החיים שלו, והוא שומר אותו בעולם הזה ובעולם הבא, ומי שרוצה לטל את בת זוגו, כמו אורייה שהקדים את דוד, נאמר בו כל אוכליו יאשמו רעה תבא אליהם נאם יי'.

דבת זוגיה דצדיק איהו מצה שמורה, לגבי מצה שלימה עשירה, ומאן גרים דא למהוי בת זוגיה מצה שמורה לגביה, בגין דנטר טפה דיליה, ומאן דפגים טפה דיליה, אתקרי בת זוגו מצה פרוסה

בדמותה. זה שפתוב ראה חיים עם אשה אשר אהבת. התורה היא טוב. זהו שפתוב פי לקח טוב נתתי לכם, ואשתו היא בדמותה. זה שפתוב מצא אשה מצא טוב. סוף סוף עשרה דברים נאמרו בזה ועשרה בזה, והרי פרשוק החברים.

תקון חמשה עשר

בראשית זה ישראל, זהו שפתוב קדש ישראל ליהוה ראשית תבואתה, ראשית בלי ערבוביא אחרת, ומשום שהיא קדש, אין לו הרפכה ממין אחר, ומשום שהוא קדש, אין לו הרפכה שצריך בו שמירה אל בת זוגו שהיא ה', ומשום זה ראשית תבואת ה', אין בו פגם. זהו שפתוב ויעקב איש תם, אין בו פסולת, (צריך להיות שמור) פרי זה למלך ראוי, ומשום כך, כל אוכליו יאשמו רעה תבא אליהם נאם יי'.

שזוהו יען החיים, שפריו סם חיים, בת זוגו שמורה לו בעולם הזה ובעולם הבא, עליה נאמר ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם, גם - לרבות בת זוגו, סם החיים שלו, והוא שומר אותו בעולם הזה ובעולם הבא, ומי שרוצה לטל את בת זוגו, כמו אורייה שהקדים את דוד, נאמר בו כל אוכליו יאשמו רעה תבא אליהם נאם יי'.

שבת זוגו של צדיק היא מצה שמורה, לגבי מצה שלימה עשירה, ומי גרם את זה שתהיה בת זוגו מצה שמורה לגביו? משום ששמר הטפה שלו, ומי שפוגם הטפה שלו, נקראת בת

זוגו מצה פרוסה